

AUREL MIHAILOPOL

EFIAP

Emilian Cristea

Cîteva gînduri cu ocazia morşii atît de nedrepte a artistului

A cãzut o stea ! O stea strãlucitoare de pe firmamentul fotografiei româneşti.

Pentru cã Aurel Mihailopol a fost un adevãrat astru, al cãruu mare talent şî profesionalitate l-au situat în virful piramidei artei fotografice din țara noastră, printre membrii fruntaşi ai Asociaţiei noastre.

A devenit membru al Asociaţiei Artiştilor Fotografi din R.S.R. imediat dupã înfiinţarea sa, a fost un membru activ, care a participat cu lucrãrile sale la nenumãrate Saloane Naţionale şî Internaţionale, obţinind multe premii şî distincţii, medalii de aur, argint, bronz etc. Îmi amintesc de mîndria lui, justificatã, cînd cu ocazia celui de al XIII-lea Salon Internaţional de Artã Fotograficã al R.S.R. – Bucureşti, 1981, a fost distins cu medalia de aur a Federaţiei Internaţionale de Artã Fotograficã – FIAP.

Era purtãtor al titlului EFIAP din anul 1965.

Aurel Mihailopol a fost un om plin de iniţiativã, un amoretat al artei fotografice, un strãlucit reprezentant al ei, care a posedat, pe lingã taşent, şî cunoştinţe tehnice necesare ca sã realizeze în imagini o rarã frumuseţe ideale sale.

Mihailopol a avut un stil propriu, el a exprimat gîndurile şî sentimentele sale prin film şî hirtie, a fost un maestru al compoziţiilor fotografice ; imaginile sale, cîteodã duiioase, cîteodã sarcastice, au transmis întotdeauna un mesaj autentic.

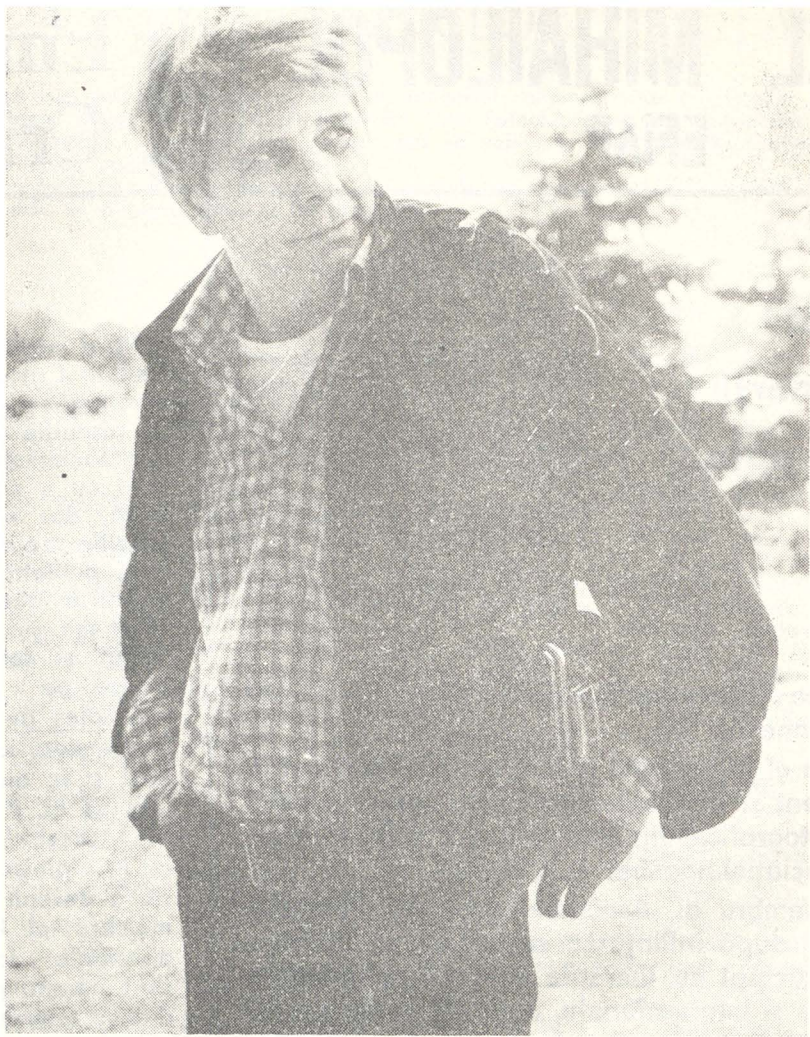
Expoziţiile sale personale vibrau de imaginaţie, de umor, de talent şî de o mare exigenţă esteticã. El tindea spre perfecţiune şî ura tot ce-i stãtea în cale.

Mihailopol a fost un artist adevãrat, un fotograf de excepţie, un cãutãtor de drumuri noi.

Ne despãrţim cu durere în suflet de colegul nostru drag, a cãruu amintire va trãi mai departe prin lucrãrile sale, ce vor intra între comorile artei fotografice româneşti.

Ne-a pãrãsit pe neaşteptate Emilian Cristea, omul munţilor, omul care a iubit ca nimeni altul piscurile Carpaţilor noştri şî le-a închinat toatã viaţa. Le-a iubit cu o pasiune puţin obişnuitã, dar nu şî cu egoismul specific marilor dragoste, cãutînd, pe toate cãile, sã împãrtaşeascã aceastã pasiune şî celor din jur. De aceea a îndrãgit şî fotografia, imaginile culese pe înãlţimi servindu-i mai ales pentru a populariza frumuseţea munţilor, pentru a trezi şî în alte inimi dragostea faţă de ei. Astfel, Emilian Cristea, maestrul emerit al sportului în alpinism şî antrenor emerit, a devenit şî artist fotograf, membru al Asociaţiei noastre, aparatele fotografice însoţindu-l permanent şî în cele mai dificile ture alpine şî în adîncul peşterilor. Poate timpul, poate o oarecare reţinere, dintr-o modestie care l-a caracterizat în tot ceea ce a fãcut, l-a determinat sã nu aibã o activitate expoziţionalã susţinutã. În schimb, proiecţiile sale de diapozitive, în exclusivitate din lumea de basm a munţilor, au încîntat zeci de mii, poate sute de mii de persoane, Emilian Cristea fãcînd cu aparatul sãu de proiecţie dacã nu tot atitea drumuri cite ascensiuni, un numãr neegalat de nimeni altul.

În instituţii şî întreprinderi, în şcoli şî în unitãţi militare, Emilian Cristea era mereu chemat şî mereu îşi încînta auditoriul cu imaginile culese de pe piscuri şî cu darul sãu de povestitor. A fost astfel – în ultimele decenii – nu numai un mare propagandist al dragostei faţă de munte, ci şî un mare propagandist al fotografiei, care a fãcut cinste Asociaţiei noastre.

La plecarea lui AUREL MIHAILOPOL

Se făcea că aşteptam pe cineva, nu ştiam pe cine anume, dar trebuia să aştept... şi deodată a apărut colegul nostru Aurel Mihailopol care, foarte grăbit, m-a rugat să-i scriu o scrisoare, motivând că nu are **pe ce şi cu ce s-o scrie, şi apoi** s-o pun la poştă. Şi-a început să dicteze, iar eu să scriu :

Scrisoare

Dragii mei cunoscuţi ori posibili necunoscuţi.

Am plecat fără paşaport în lumea făgăduinţelor şi a tăcerii veşnice (pe data de 5 decembrie 1982).

Am plecat să mă instalez într-o casă urită, urită de tot, lipsită de lumina ce m-a fascinat atât, de care m-am folosit atât şi cu a cărei strălucire m-am aureolat călcând pe spini şi şobolani. Am plecat, orbit poate, să caut puţină odihnă şi am cum-

părat un petic de umbră pe datorie. Am dat un bacşiş modest şi am sfidat numărul de ordine.

Am plecat obosit de lupta cu vîntul care vroia să stingă flacăra ce respira odată cu mine.

Am plecat şi m-aţi condus pînă la hotar. Mulţi fraţi – prieteni şi ciţiva fraţi vitregi. Dar restul... unde aţi fost? Poate aţi stat în faţa televizoarelor deschise pe canalul 82 aşteptînd... Dar nu! Din greşeală s-a transmis o meci de fotbal, nu aveţi nici o vină. Nu vă frămîntaţi. Şi deci am plecat. Dar, aşa plecat cum eram, am continuat să vă domin, lă-sîndu-vă mai mici, ca înainte.

N-aţi avut curajul să-mi strigaţi :

– Adio, Puştiule !

nici să-mi aduceţi ultimul omagiu, o salvă de onoare trasă cu aparatele voastre, ce le plimbaţi de gît precum cîinii în lesă.

Am plecat. Eu, „Fiul risipitor”, cel care aruncam în dreapta şi-n stînga, cu talentu-mi înorbit de lumină, perle pentru ghiţuirea minţii şi sufletului şi pungi goale pentru farsori.

Şi dacă zestrea mea aruncată în colbul fals-valorii străluce clipă de clipă, şobolanii sparg cu ciudă, a pagubă, pungile umplute ochi cu vorbe şi amintiri ciumate, de altfel uitate de mult.

Tăcerea cu care m-aţi condus pe ultima cărare a fost alungată de cel mai sincer şi zguduitor cîntec. Cîntecul florilor care, lovite de coasă, alergau plingînd să-mi încropească un acoperiş efemer, cîntecul florilor acompaniat de orchestra lopeţilor ce munceau conştiincios, muşcînd cu brutalitate din durerea voastră, cerşind în ritm sacadat lacrimile tuturor.

pentru conformitate,
Ioan-Tudor Vasilescu